

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

Žalobce:

[REDACTED] T **[REDACTED]** narozen **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**
zastoupený JUDr. Michalem Říhou, advokátem
sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5

Proti

žalovanému:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o 131 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 4. 2018, č. j. 23 C 214/2017-208,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích I. a III. **potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Říhy.

Odůvodnění

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 131 000 Kč s příslušenstvím specifikovaným v tomto výroku do 15 dnů od jeho právní moci. Výrokem II. zamítl žalobu, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 1 409 000

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

Kč s příslušenstvím a výrokem III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

2. Takto rozhodl o žalobních nárocích žalobce v celkové výši 1 540 000 Kč s příslušenstvím, jenž uplatnil jednak z titulu nezákonného trestního stíhání pro trestný čin vydírání, které bylo zahájeno dne 28. 8. 2008 a dne 3. 2. 2009, a jednak z titulu nepřiměřené délky trestního stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, která učinil ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] článků v médiích z období od [REDAKCE] do [REDAKCE] a z lékařských zpráv žalobce ze dne 4. 11. 2013, 9. 1. 2014 a 10. 1. 2014, která zevrubně vyjevil na čísle listu 5 – 21 napadeného rozsudku, a to včetně zjištění, která učinil z nesporných tvrzení účastníků.
4. Po právní stránce posoudil předmětnou věc podle § 1 § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 26, § 31a a § 32 zákona č. 82/1998 Sb., přičemž současně konstatoval, že žalobce se po žalovaném domáhal zaplacení celkem částky 1 540 000 Kč s příslušenstvím, a to za trestní stíhání pro trestný čin vydírání, které bylo zahájeno dne 28. 8. 2008 ve výši 100 000 Kč, trestní stíhání pro trestný čin vydírání, které bylo zahájeno dne 3. 2. 2009, ve výši 1 200 000 Kč a z titulu nepřiměřené délky trestního stíhání vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] ve výši 240 000 Kč.
5. Ohledně nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin vydírání ze dne 28. 8. 2008, uzavřel, že byl uplatněn u soudu dne 22. 8. 2014 po uplynutí 6 měsíční promlčecí doby podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., která začala běžet dne 4. 11. 2008 (*den následující po skončení trestního stíhání*), a proto nebyl shledán jako opodstatněný.
6. Ve vztahu k druhému nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 200 000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin vydírání ze dne 3. 2. 2009, soud I. stupně uvedl, že žalobci vznikl v důsledku nezákonného trestního stíhání nárok na náhradu škody podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., resp. nárok na náhradu nemajetkové újmy podle § 31a odst. 1, 2 tohoto zákona s tím, že ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR – rozhodnutí ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 a ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, - musí být újma z důvodu nezákonného trestního stíhání prokázána. Prvostupňový soud poté konstatoval, že při stanovení formy a výše zadostiučinění je nutné vyjít z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a z následků způsobených trestním stíháním v osobnostní sféře poškozeného s přihlédnutím k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Poté uvedl, že žalobci v případě trestního stíhání pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 3 trestního zákona, hrozil trest odnětí svobody v trvání 5 – 12 let. Uvedenou skutečnost označil ve prospěch příznání zadostiučinění v penězích. Dále konstatoval, že ve vztahu k dalšímu kritériu významnému při stanovení formy a výše zadostiučinění hodnotil okolnost, že trestní řízení bylo celostátně medializováno, neboť žalobce je známým, právníkem, medializace byla prokázána na celostátní úrovni, avšak vztahovala se nejen k trestnímu stíhání za trestný čin vydírání, ale také za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, který byl podle prvostupňového soudu obecně více medializován, což vyplývá i z provedeného dokazování, kdy většina žalobcem předložených článků se týkala trestního stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, které byly publikovány navíc ještě před zahájením trestního stíhání pro trestný čin vydírání ze dne 3. 2. 2009. Podle soudu I. stupně ani medializaci trestního stíhání však nelze příliš přeceňovat. V tomto směru odkázal na soudní judikaturu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 a Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

3016/11 s akcentací, že u orgánů činných v trestním řízení, nedošlo k vybočení z mezí povinností informovat, a že současně nelze ani dovodit nějaký razantní zásah do osobní sféry žalobce.

7. V řízení nebylo podle soudu I. stupně prokázáno, že trestní stíhání postihlo žalobce v rodinné oblasti, že by došlo k poškození jeho dobrého jména v okruhu rodiny a přátel, když žalobce na jeho výzvu podle § 118a o. s. ř. nepotvrdil konkrétní zásahy do rodinné a společenské oblasti, a proto je nemohl ani prokázat.
8. V souvislosti s trestním stíháním žalobce nebyly podle soudu I. stupně zjištěny zásahy do jeho profesní oblasti. Vzhledem k tomu, že žalobce byl trestně stíhán současně pro dva trestné činy, hodlal jej soud I. stupně podle § 118a o. s. ř., aby i v případě těchto zásahů tvrdil a prokázal, že tyto byly výlučně v souvislosti s trestním stíháním pro trestný čin vydírání ze dne 3. 2. 2009. Protože žalobce se k jednání nedostavoval, nemohl mu soud poučení podle § 118a o. s. ř. při jednání poskytnout. Příčinná souvislost mezi trestním stíháním pro vydírání a poškození žalobce v pracovní sféře nebyla podle soudu I. stupně zjištěna.
9. Pokud se týká zhoršení zdravotního stavu žalobce v důsledku jeho trestního stíhání, pak rovněž ohledně toho neměl prvostupňový soud za prokázané, že by u žalobce došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu výlučně v důsledku trestního stíhání pro trestný čin vydírání, když z předložených lékařských zpráv nelze nijak dovodit, že by zdravotní problémy žalobce byly v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním pro trestný čin vydírání; to všem s přihlédnutím k tomu, že žalobce se k jednání nedostavil a nemohl být proto soudem poučen o doplnění skutkových tvrzení a jejich prokázání.
10. K délce trestního řízení soud I. stupně nepřihlížel, protože tuto skutečnost hodnotil samostatně při rozhodování o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, aby nedocházelo k dvojímu odškodnění téhož s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Soud I. stupně pouze zohlednil, že zásah v podobě nezákonného trestního stíhání trval od 3. 2. 2009 do 31. 3. 2015, tedy cca po dobu 6 let.
11. Soud I. stupně po zhodnocení výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí není dostačujícím zadostiučiněním na nemajetkovou újmu vzniklou žalobci, a to zejména s ohledem na hrozící vysoký trest a na medializaci případu. Uvedl, že v obdobných případech je poškozeným přiznáváno odškodnění v rádech desetitisíců Kč. V daném případě dospěl prvostupňový soud k závěru, že žalobci přísluší odškodnění ve výši 50 000 Kč poté, kdy zohlednil, že bylo současně vedeno další trestní stíhání se shodnou výší trestní sazby. Tato částka podle soudu I. stupně plně respektuje, aby byl zachován vztah přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a poskytovaným odškodněním, a současně je odpovídajícím konkrétním okolnostem tohoto sporu. Současně provedl ve smyslu platné soudní judikatury Nejvyššího soudu srovnání s obdobnými případy, a to s věcí vedenou u soudu I. stupně pod sp. zn. 10 C 213/2012 a 10 C 214/2012, ohledně okolností těchto případů z hlediska typu trestné činnosti a jeho povahy, trestní sazby a zásahu do osobnostních práv, v porovnání s okolnostmi v posuzovaném případě.
12. Ze všech shora uvedených důvodů shledal druhý nárok žalobce na zaplacení nemajetkové újmy ve výši 1 200 000 Kč, co do částky 1 150 000 Kč nedůvodným.
13. Ohledně třetího nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 240 000 Kč z titulu nepřiměřené délky soudního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] resp. jeho důvodnosti, vyšel ze zákonných kritérií, vyplývajících z ust. § 31a odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

zákona č. 82/1998 Sb. Shrnul, že řízení trvalo od 16. 6. 2008, pravomocně bylo skončeno 7. 11. 2016, přičemž dne 24. 1. 2017 bylo žalobcem podáno dovolání, tj. trvalo ke dni jeho rozhodnutí po dobu 9 let a 10 měsíců, což hodnotil jako dobu nepřiměřeně dlouhou s ohledem na všechny okolnosti případu. Přiznal proto žalobci základní částku odškodnění ve výši 135 000 Kč, vycházející z částky 18 000 Kč za první dva roky soudního řízení a dále z částky 18 000 Kč za každý další rok řízení a z částky 1 500 Kč za každý další měsíc řízení. Tuto základní částku snížil s ohledem na jeho skutkovou složitost z důvodu většího množství obžalovaných, rozsáhlého dokazování a jeho složitosti i po stránce procesní, kdy rozhodoval v souvislosti s vazbami, bylo nezbytné žádat o právní pomoc zahraničí, byla řešena řada stížností, včetně námitek podjatosti, trestní spis je o rozsahu 51 svazků a přes 10 000 stran, a s přihlédnutím k obtížnosti i po stránce právní, kdy bylo nutné posoudit, zda má každé jednotlivé jednání obžalovaných veškeré znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, a s projednáváním na všech třech stupních soudní soustavy, a to opakovaně, o 40 %. Další důvody pro snížení, ale ani pro zvýšení základní částky soud neshledal s konstatováním, že žalobce se na délce řízení nijak nepodílel a že zvýšený význam řízení byl již zohledněn při posuzování nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, takže v tomto směru předcházel dvojímu odškodnění téhož. Přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nesprávným úředním postupem soudu, spočívajícím v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., shledal částku 81 000 Kč, kterou žalobci přiznal společně s příslušenstvím ode dne 22. 8. 2014 podle § 14 a § 15 zák. č. 82/1998 Sb.

14. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., když žalobce byl úspěšný pouze v nároku na náhradu škody nemajetkové újmy za trestní stíhání pro trestný čin vydírání zahájené dne 3. 2. 2009 a za nepřiměřenou dálku trestního stíhání, a naopak byl zcela neúspěšný v nároku na náhradu nemajetkové újmy za trestní stíhání pro trestný čin vydírání, které bylo zahájeno dne 28. 8. 2008; tedy v konečném výsledku byl žalobce převážně sice úspěšným, avšak soud I. stupně zohlednil, že značná část řízení byla vedena společně s nárokem na náhradu nemajetkové újmy za trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, v němž byl žalobce neúspěšným. S ohledem na společné projednávání věci rozhodl podle § 150 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
15. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání, a to pouze do jeho výroku I. a akcesorickému výroku II. (správně zřejmě III. – pozn. odvolacího soudu). Odvolání doplnil podáním ze dne 2. 4. 2019. Namítl nesprávné právní posouzení věci s tím, že podle jeho názoru je poskytnuté zadostiučinění zcela nepřiměřené, protože soud I. stupně v obou případech trestního stíhání posoudil nesprávně okolnosti pro určení způsobu přiměřeného zadostiučinění. V případě zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním soud I. stupně nedostatečně zohlednil skutečnost, že žalobce byl souběžně stíhán za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, z jehož spáchání byl uznán vinným, a dále nepřiléhavě srovnal tuto výši s věcí projednávanou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 213/2012. Dále soudu I. stupně vytkl, že nesprávně také posoudil podíl žalobce na délce řízení, a rovněž neodůvodnil navýšení základní sazby zadostiučinění za 1 rok trestního stíhání ze standardní částky 15 000 Kč na 18 000 Kč. Podle jeho názoru nemůže obstát ani jeho odůvodnění výše zadostiučinění za nepřiměřenou dálku řízení 9 let a 10 měsíců. V tomto směru odkázal na Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 s akcentací, že podle ustálené rozhodovací praxe by při stanovení základní částky měla hrát roli zejména celková doba řízení a v navýšení sazby nad základní sazbu 15 000 Kč za 1 rok by mělo být přistoupeno pouze v řízeních, které trvaly déle než 10 let, přičemž k horní hranici uvedeného rozmezí by se pak mělo přistupovat pouze v případech extrémní délky řízení. Odškodňované řízení nelze podle jeho názoru považovat za řízení extrémně dlouhé, a to s ohledem na složitost

věci, která byla prvostupňovým soudem správně zohledněna, jakož i s ohledem na skutečnost, že věc byla projednávána na třech stupních soudní soustavy opakovaně. Z tohoto důvodu neměl soud při výpočtu základní částky odškodnění vycházet z 18 000 Kč, namísto standardních 15 000 Kč. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku změnil tak, že se žaloba zamítá, a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení podle § 151 odst. 3 o. s. ř.

16. Žalobce se k podanému odvolání nevyjádřil.
17. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté shledal odvolání žalovaného zcela nedůvodným.
18. Žalovaný v odvolání uplatnil odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., když skutkový děj byl mezi účastníky nesporný. Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popř. neaplikuje adekvátní právní normu.
19. Předmětem přezkumu odvolacího soudu v posuzovaném případě je správnost posouzení prvostupňového soudu ve vztahu k nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené zásahem nezákonného trestního stíhání pro trestný čin vydírání, které bylo zahájeno dne 3. 2. 2009 a které bylo skončeno zproštěním obžaloby cca po 6 letech (*poslední rozhodnutí v této věci bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015*), ve výši 1 200 000 Kč. Dalším uplatněným nárokem žalobce, který byl předmětem odvolacího přezkumu, bylo posouzení správnosti soudem I. stupně poskytnuté nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky trestního stíhání vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] kterou žalobce požadoval ve výši 240 000 Kč.
20. Pokud se týká odvolacího přezkumu soudem I. stupně přiznané náhrady nemajetkové újmy, způsobené zásahem nezákonného trestního stíhání do osobnostních práv žalobce, pak odvolací soud je toho názoru, že prvostupňový soud dospěl ke správnému závěru o tom, že žalobci vznikl nárok na náhradu této nemajetkové újmy, která mu byla způsobena zahájením trestního stíhání pro trestný čin vydírání dne 3. 2. 2009, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk), ale zproštěním obžaloby. Správně rovněž ve svém rozsudku v souvislosti se stanovením výše nemajetkové újmy způsobené zásahem tohoto nezákonného trestního stíhání do osobnostních práv žalobce odkázal na platnou soudní judikaturu upínající se k této problematice, zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2830/2011, a také v něm správně specifikoval obecná kritéria rozhodná pro posouzení rozsahu nemajetkové újmy, vzniklé v důsledku trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem (*povaha věci, délka trestního stíhání, následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškození osoby, zásahy do rodinné oblasti, profesní oblasti, zdravotního stavu*). Tato kritéria prvostupňový soud v napadeném rozsudku nejen označil, ale s nimi se rovněž náležitým způsobem vypořádal, a to v sounáležitosti s jednotlivými skutkovými tvrzeními žalobce, jimiž vymezil tento svůj žalobní nárok v žalobním návrhu.
21. Pokud se týká výtky žalovaného, že prvostupňový soud dostatečně nezohlednil skutečnost, že žalobce byl souběžně stíhán pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, pak odvolací soud uvádí, že tato výtka není přílehlavá, neboť soud I. stupně tuto okolnost vzal ve svých úvahách o výši této nemajetkové újmy jednoznačně na zřetel, a tato se promítla rovněž do výše nemajetkové újmy z tohoto titulu soudem I. stupně přiznané.
22. Při stanovení výše této nemajetkové újmy žalobce nebylo možno pominout ani tu výjimečnou skutečnost, že se jednalo o osobu veřejně a mediálně známou, zabývající se trestním právem

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

profesionálně jako advokát, který se poměrně často vyjadřoval v různých [REDAKCE], takže medializaci jeho osobnosti lze hodnotit jako daleko citelnější zásah do jeho osobnostních práv, než by tomu bylo u jiné osoby, která ve veřejném prostoru nebyla natolik známá a neměla obecně uznávaný respekt. Je třeba také přisvědčit prvostupňovému soudu o tom, že nelze přesně dovodit, jaký byl rozsah nemajetkové újmy do osobnostních práv žalobce v souvislosti s trestním stíháním pro trestný čin vydírání a pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby, avšak ve prospěch oprávněnosti výše tohoto soudem I. stupně přiznaného nároku, svědčí nejen celostátní medializace soudního případu žalobce, z nichž nejméně 1/3 se týkala jeho trestního stíhání pro trestný čin vydírání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, ale zproštěním obžaloby, nýbrž také skutečnost, že za tento trestný čin byl ohrožen sazbou v rozpětí 5 – 12 let, což nepochybně zvýšilo intenzitu, s jakou žalobce trestní řízení negativně vnímal, jak výstižně akcentoval prvostupňový soud.

23. Odvolací soud nesdílí zcela závěry soudu I. stupně ve vztahu k argumentaci žalobce o zhoršení jeho zdravotního stavu v důsledku nezákonného trestního stíhání, když v řízení neměl za prokázané, že by ke zhoršení zdravotního stavu žalobce došlo právě v důsledku trestního stíhání pro trestný čin vydírání, neboť podle jeho názoru v žádném případě nelze striktně oddělit z medicínského hlediska, které trestní stíhání mělo na žalobce větší negativní dopad na zdravotní stav, resp. jaké mělo důsledky ve zdravotní rovině, když obě dvě trestní stíhání byla zahájena v krátkém časovém období po sobě jdoucím a celkové zhoršení zdravotního stavu žalobce se projevilo posléze v jejich průběhu, a rovněž i po skončení trestního stíhání pro trestný čin vydírání i následně. Odvolací soud je toho názoru, že sice nelze exaktně stanovit, co bylo bezprostřední příčinou zhoršení zdravotního stavu žalobce, avšak je obecně známo, že stres je zcela určitě zásadním faktorem ovlivňujícím zdravotní stav jedince, a to zejména v případech onemocnění [REDAKCE]. Za situace, že není objektivně možné určit jen jednu příčinu celkového zhoršení zdravotního stavu, který ovlivnila celá řada na sobě nezávislých faktorů, a to i dlouhodobějších, a současně, že je zřejmá časová souvislost celkového zhoršení zdravotního stavu žalobce poté, kdy bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání, a to byť jen jedno z nich lze posuzovat za nezákonné, lze uzavřít, že rovněž zhoršení zdravotního stavu žalobce bylo nutné promítnout do výše této žalobcem požadované nemajetkové újmy, stejně jako délku tohoto nezákonného trestního stíhání.
24. Ani námitku žalovaného, že soud I. stupně v duchu recentní soudní judikatury nepřiléhavě srovnal výši této nemajetkové újmy s věcí vedenou u soudu I. stupně pod sp. zn. 10 C 213/2012, neshledal odvolací soud jako důvodnou, neboť výše tohoto zadostiučinění jednak není podle odvolacího soudu v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, a jednak komparaci bylo téměř nemožné ve smyslu soudní judikatury – rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 provést, a to zejména pro výlučné postavení žalobce jako advokáta se specializací na trestní právo, vykonávajícího dlouholetou advokátní praxi, veřejně i mediálně známého.
25. Odvolací soud ze všech shora uvedených důvodů uzavírá, že soud I. stupně v souladu se soudní judikaturou přiznal žalobci z titulu nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s vydáním nezákonného trestního stíhání pro trestný čin vydírání důvodně částku 50 000 Kč.
26. Ve vztahu k druhému nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky trestního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] odvolací soud uvádí, že soud I. stupně učinil správný závěr o tom, že délka trestního řízení, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] je nepřiměřeně dlouhá, když k datu podání

dovolání žalobce toto řízení trvalo 9 let a 10 měsíců, a že žalovaný odpovídá za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla nesprávným úředním postupem Městského soudu v Praze, spočívajícím v jeho povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk. Rovněž tak je správný závěr prvostupňového soudu o tom, že jako dostačující se v daném případě nejeví samotné konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě (§ 31a odst. 2 věta první OdpŠk) a že je proto namístež přiznat žalobci přiměřené zadostiučinění v penězích, respektující konstantní soudní judikaturu. Při úvaze o výši nemajetkové újmy vycházel soud I. stupně ze zákonných kritérií, uvedených v § 31a odst. 2 věta druhá a odst. 3 OdpŠk a přihlédl přitom zejména k závěrům, vysloveným Nejvyšším soudem ČR v jeho Stanovisku ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 (dále jen Stanovisko). K odvolací námitce žalovaného o tom, že nebyl dán důvod k tomu, aby při stanovení základní částky odškodnění byla roční sazba stanovena nad základní sazbu 15 000 Kč, uvádí odvolací soud následující.

27. Podle platné soudní judikatury Nejvyššího soudu lze nepřiměřenou délku trestního řízení ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk nahradit i zohledněním újmy utrpěné poškozeným ve formě a výměře uloženého trestu (*ke tomu např. srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR – rozsudek ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011*).
28. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 30 Cdo 5720/2016, *Je důležité zvážit, zda v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení došlo u osoby domáhající se kompenzace ke stavu úzkosti, nejistoty či k jiné obtíži, k jejíž reparaci celé odškodňovací řízení směřuje. Současně se vychází z předpokladu, že nepřiměřeně dlouhé řízení působí účastníkům nemajetkovou újmu, která se zpravidla odškodní v penězích, avšak vždy je nutno zvažovat, zda v konkrétním případě nenastaly okolnosti, které tento předpoklad vyvracejí. Takovou okolností může (ale nemusí) být to, že nábrady nemajetkové újmy se domáhá pachatel trestného činu, jenž byl pravomocně shledán vinným a případně mu byl uložen i trest.*
29. Odvolacímu soudu je z úřední činnosti známo, že trestní soud při úvaze o druhu a výši trestu žalobce přihlédl také ke skutečnosti, že jeho trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 trestního zákona, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákona, byla zohledněna také skutečnost, že jeho trestní stíhání trvalo po dlouhou dobu a že z tohoto důvodu výměru uloženého trestu také snížil.
30. Protože tuto skutečnost prvostupňový soud nepromítl ve svých úvahách při posuzování oprávněnosti výše tohoto žalovaného nároku, učinil tak odvolací soud, který tuto okolnost zohlednil při stanovení výše ročního odškodnění a snížil ji z částky 18 000 Kč na částku 15 000 Kč.
31. Vzhledem k tomu, že ke dni rozhodnutí odvolacího soudu nebylo dosud o dovolání žalobce v trestním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] dosud rozhodnuto, takže uvedené trestní řízení trvá již přes 11 let, provedl odvolací soud nově pro výpočet základní částky odškodnění, vycházející z částky 15 000 Kč za každý rok nepřiměřeně dlouhého řízení s tím, že za první dva roky odškodňovaného řízení stanovil částku ve výši 1/2 za rok řízení, tedy celkem částku 15 000 Kč. Takový postup konvenuje se závěry obsaženými v bodu VI. Stanoviska, neboť v posuzované věci trvá odškodňované řízení ve vztahu k žalobci přes 10 let, což je doba nepřiměřeně dlouhá, obzvláště za situace, kdy se jedná o trestní řízení, kdy žalobce v tomto roce dosáhl věku [REDAKCE] let; tedy věku, [REDAKCE] let, a kdy předchozích 11 let jeho aktivního profesního života bylo poznamenáno jeho trestním stíháním. Odvolací soud proto vyšel ze základní částky přiměřeného zadostiučinění za 11 let trvajících trestní řízení 150 000 Kč, od níž odečetl 40 % za skutkovou, procesní i právní složitost věci. Toto snížení konvenuje s judikaturními závěry Nejvyššího soudu, podle nichž by v obecně

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

rovině mělo být dostačující zvýšení či snížení nepřesahující 50 %, aby byl zachován vztah přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ní poskytovaným odškodněním (*ke tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 10. 2000, sp. zn. 30 Cdo 3020/2009*). Výsledně tak odvolací soud dospívá k částce 90 000 Kč a protože soud I. stupně žalobci přiznal z titulu nepřiměřené délky trestního řízení zadostiučinění ve výši 81 000 Kč, je jeho rozhodnutí správné.

32. Spolu s výší nemajetkové újmy přiznal soud I. stupně žalobci správně také právo na úrok z prodlení, který mu podle § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. náleží po uplynutí doby 6 měsíců od uplatnění nároku u žalovaného (viz Stanovisko bod VII). Výše úroku z prodlení vyplývá z ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
33. Odvolací soud v ostatním plně sdílí závěry soudu I. stupně a pro stručnost na ně odkazuje.
34. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud uzavírá, že odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. není v daném případě dán, a proto rozsudek soudu I. stupně ve výroku ad I. jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř., a to včetně věcně správného akcesorického nákladového výroku ad III.
35. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1a 2 o. s. ř. (*bez ohledu na podíl jejich procesního úspěchu*). Jedná se o náklady právního zastoupení žalobce v odvolacím řízení za 1 úkon právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za 1 režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, (*odvolací jednání 12. 6. 2019*), a náhrada za 21% DPH ve výši 714 Kč podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Náklady odvolacího řízení tedy činí celkem 4 114 Kč a jsou splatné podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených § 237 o. s. ř.

V Praze dne 12. června 2019

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Ivana
Šmejkalová

Digitálně podepsal Ivana Šmejkalová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-00215660,
o=MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE [IČ
00215660], ou=soudní, ou=13336,
cn=Ivana Šmejkalová,
sn=Šmejkalová, givenName=Ivana,
serialNumber=P589156,
title=zapisovatelka
Datum: 2019.06.26 13:13:07 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.